

OCEÁN · SHALOM PETR MUK

(A JÁ)
KAREL DENIŠ

 PRESS

OCEÁN, SHALOM, PETR MUK (a já)

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

KAREL DENÍŠ
OCEÁN, SHALOM, PETR MUK (a já) – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

OCEÁN, SHALOM, PETR MUK (a já)

1985-2025

Čtyři dekády jedinečné muziky

KAREL DENIŠ

© Karel Deniš, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-264-5590-5

ISBN e-knihy 978-80-264-5616-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Věnováno jin & jang Oceánistům, Shalomákům a Mukovcům,
ale i všem ostatním, třeba jen na chvíli uhranutým*

OBSAH

Intro	10
Dural, Templ & spol.....	12
Oceán	25
Příliv	26
Překvápko	27
Rok nula.....	28
Bomba	29
Moskva.....	31
Marný pokus o album, listopad, U.K.	33
Nadupáno	38
Vášeň	43
Smíření? Odliv!.....	44
Komentovaná diskografie	48
Oceán 2.0	54
Zřizovatelé, organizační vedoucí & manažeři	59
Shalom	62
Shalom / brány intimních vzkazů.....	70
Komentovaná diskografie	76
Zpěvandule	86
Déva	90

Lorien	94
Fiction & spol.	97
Eniel & spol.	104
Studia & producenti	108
The Sound of Mute	112
Petr Muk	122
Komentovaná diskografie	134
P. M. Band & spol.....	142
Bon soir, Stín, Zrcadlo & spol.	146
Princ, Raimond, Galileo & spol.....	150
Poslední rok.....	154
Smrt	157
Kouřimská skála	166
Outro	171
Bonus/Slyšeno & viděno sedmi	176
Poděkování	183

Které momenty z téměř čtyřiceti let
od mého prvního setkání s Oceánem
byly nejdůležitější?

Zradili Dušan, Jan a Petří
ideály svých undergroundových začátků
proměnou v novoromantický Oceán?

Existovala reálná šance využít koncertování
s hvězdným britským duem Erasure
k mezinárodnímu průlomu?

Bylo profesionálně rozumné poslat Oceán
do hibernace ve chvíli jeho největší slávy?

Naplnil Shalom všechna písňová a duchovní očekávání
tří Petrů s Mukem v čele?

Stala se kapela Fiction nejzásadnější pasáží
muzikantského života bratrů Vozáryových?

Neutopil sólový Petr Muk svůj mimořádný talent
ve středním popovém proudu?

A jak trvalou stopu společně
či jednotlivě zanechali v naší hudbě?

Řada nejednoduchých otázek, na něž zkouším hledat odpovědi.
Nevím, zda se mi to podaří, natož pak dokonale.
Jsem si však jist, že všechny ty dávné sny s námi zůstanou už navždy.

„Já, Sinuhet, syn Senmuta, jsem nicméně znechucen lží ve dnech své staroby a svého zklamání. Proto píši jedině pro sebe a píši jen to, co jsem viděl na vlastní oči nebo o čem jsem se přesvědčil, že mi bylo pravdivě vypravováno. V tom se liším ode všech, kteří žili přede mnou, i ode všech, kteří budou žít po mně.“

(Mika Waltari a jeho *Egyptán Sinuhet* v překladu Marthy Hellmuthové z roku 1965)

INTRO

Jsem ten Karel, jehož jméno můžete nalézt na záznamech téměř všech podob zpívání Petra Muka mezi producenty, spolupracovníky, v poděkování či pod texty v bookletu. Ten, který je považován za pevnou součást mimořádného ohlasu kapely Oceán. Ten, který na začátku devadesátých let nepřeslechl vábení Mukových, Kučerových a Honsových shalomských písní, nabízejících zajímavá sdělení v poněkud jiné hudební formě. Ten, který sledoval Petrovu sólovou stopu, i když to bylo někdy křivolaké putování temným hvozdem. Až do 24. května 2010 jsem s ním byl prakticky v každodenním kontaktu jako hudební konzultant a všeobecný poradce, snad přítel. Stál jsem poblíž jejich i jeho úspěchů, pomáhal překonávat trápení při nezdarech, nabízel řešení.

Před deseti roky jsem vydal knihu (nejen) o Petru Mukovi. Byl by tehdy slavil padesátiny, kdyby ovšem už pět sezón krásně nezpíval kdesi nenávratně daleko. O kapelách Oceán a Shalom, v nichž fungoval jako frontman, ale i o jeho jiných hudebních zastaveních, tam byly obsáhlé kapitoly, leč v hlavní roli byl Petr jako muzikant a člověk. Letošek, ozdobený šedesátkou tří pětin členů původní oceánské party a čtyřicítkou jejího trvání, je pro mě další výzvou. Vzpomínek mám od onoho zásadního setkání v červnu roku 1986 mnoho, stejně jako dokumentů, jež se k nim vážou. Byl jsem totiž bezprostředně u toho v roli podstatného pomocníka, ba kamaráda. Do rozpadové krize se všemi, poté s větší polovinou Oceánu v Shalomu a nakonec s Mukem až do jeho tragického odchodu. Byly to roky trojnásobného vzestupu jeho velké popularity, vykoupeného ovšem únavou, pochybami, konflikty. Úspěch si vybral svou daň, u tří Petřů i Dušana s Honzou v různé podobě, dané jeho intenzitou a jejich lidským ustrojením. Nechci se příliš zabývat osobními detaily, stojícími za pracovními, rodinnými, partnerskými či zdravotními trable, ač by to jistě zvýšilo atraktivitu knihy pro bulvár i prodej takových podrobností lačným čtenářům. Toho všeho jsme si však již dříve užili v občas nepřekně míře. Rád bych se proto ohlédl především za jejich muzikou, texty, zpíváním, koncertováním a nahrávkami, tehdy oslovujícími statisíce lidí a dodnes nezapomenutými. Nostalgie po osmdesátkách a devadesátkách vyvolává otázky, nakolik Oceán, Shalom, sólový Petr a řada jejich projektů ovlivnili

dobu, a naopak. Naplnili beze zbytku možná očekávání vlastní, ale i ta svého okolí? Využili všech nýsujících se příležitostí stát se hvězdami s dlouhým svitem? A pokud ne, tak proč?

Myslím, že je to téma stále opravdové, z prstu nevyucané. Také proto, že lidské i muzikantské osudy tří Petřů, Dušana a Honzy jedinečným způsobem dokumentují dění v československém kulturním prostoru několika dekád. Jako děti narozené v šedesátkách se v rodině nemohli vyhnout tehdejšímu společenskému dění a logicky ani pro tu dobu zásadní muzice. Mukovy obdivné návraty k *Stínu katedrál* nebo *Zrcadlu*, stejně jako třeba Kučerovu slabost pro alternativní kytarovky typu Grateful Dead, podpořili poslechem a doplněním vědomostí, ale bylo to tam už někde hluboko uloženo. V jejich teen sedmdesátkách – nepochybně také vlivem jihočeské snazší dosažitelnosti rakouského a západoněmeckého rozhlasového a televizního vysílání – poznali vše podstatné, od raného metalu Black Sabbath či glam rocku Sweet přes synth minimalismus Kraftwerku až po generační oslovení rozeřvaným britským a intelektuálním americkým punkem. Přidejte k tomu pozorné sledování domácí undergroundové scény v podobě Plastic People of the Universe (PPU) či DG 307 a z toho pramenící logické přesahy k Franku Zappovi a skupině Velvet Underground. To vše se odrazilo v jejich aktivním středoškolském muzicírování, vždy vzdáleném tehdejšímu mainstreamu, stejně jako v jejich dospívání na pražských bytových filozoficko-náboženských seminářích. Po punku Duralu, alternativě Gas či seskupení kolem pražského Templu přišel Océán, skvěle zapadající do druhé poloviny osmdesátých let. Jisté zčásti poučené hvězdnými U2, Depeche Mode nebo The Mission, a třeba také belgickou Electronic body music, dokázali originálně propojit autorské hudební základy s potřebně vícevrstevnými Honsovými texty. V deváté dekádě minulého století se jejich cesty rozdělily, ale shora uvedená východiska se různě intenzivně objevovala jak v Shalomu, tak v Dévě, Enielu či Fiction. Sice v jiné personální a nástrojové konfiguraci, ale trvale poblíž původních ideálů. V Mukově případě bývá některými kritikami vyjadřováno zklamání z jeho popově působící a Slavíky i muzikály ozdobené sólové kariéry. Bylo by však spravedlivé i tuto fázi jeho tvorby a života prozkoumat poslechem všech pěti alb. Tam – vedle posluchačským dopadem středoproudých hitů – najdete také tvorbu odrážející oceánské, ale i ještě starší melodické a textové inspirace.

Je to fascinující příběh pěti kluků z Českých Budějovic. Ti, přes normalizační obavy, možné nesouhlasy rodičů a trvalý zájem fízlů, překročili hranice hudebně bukolického

kraje, navázali kontakt s tak či onak nezbytnou Prahou, aby ji poté zaskočili několika lidsky i umělecky konzistentními projekty. Otázka zní, co by se dělo, kdyby nepřišel listopad 1989. Pravděpodobně by zůstali hudební opozicí, neboť ani oceánský „nový pop“ by v médiích kontrolovaných stranickými tajemníky a protřelými kmotry nejspíš neměl šanci. A oni rozhodně nebyli připraveni kolaborovat. Je to možné téma pro televizní dokument, neboť jejich proměna z guberniální vrchností pronásledovaných mladíků přes Velkou Británii potvrzené super hvězdy a následné výrazné osobnosti na několik hudebních způsobů nemá v našem prostoru přímou konkurenci.

Tuto knihu píšou jako jejich dlouholetý parťák, ale také jako hudební publicista a spolupracovník několika gramofonových firem. To mi snad umožňuje s potřebným odstupem hodnotit dobu všeobecného jásání i hořkých sporů, vyprodaných turné i hledání obživy na malých diskotékách, v korunách milionových obrátů alb i životů o několika rohlících a lahvičkách denně. Dnešními ušima jsem si znovu poslechl to velké množství muziky, abych hledal její místo nejen v paměti fandů, ale i těch, kteří tehdy neměli pro melodický synthpop, křesťansko-egyptsko-judaistickou prezentaci či trylkování z klece Zlatých slaviců pochopení. Je logické, že ty věci vnímám do jisté míry subjektivně, bylo to pro mě čtvrtstoletí zapojení v úvazku 24/7. Pro větší objektivitu jsem tedy využil pohledu dobových rozhovorů, recenzí a komentářů. Potvrzují, že nešlo o zákulisně vykonstruovaný hype, ale o skutečnost, že na domácí scéně existoval symbol přirozeného přesunu od předlistopadové alternativy k porevoluční nové hitovosti. Je tedy řada důvodů k tomu, proč si to bez přehánění, leč oprávněně hrdě připomínat.

K dispozici jsou úspěšně reedované původní nahrávky, v obalech doplněných fotografiemi z portfolia významných profesionálů se skvělým okem pro tu mimořádnou hudbu a její tvůrce. Rádia a televize, přiměřeně časovému odstupu od vzniku muziky a jejich vysílacímu formátu, ty písničky stále vysílají v denních rotacích a občas připravují speciální pořady o důležitosti příspěvku Petřů, Dušana a Honzy k historii naší populární hudby. V mnoha z těch věcí jsem byl, či stále ještě jsem, silně namočen. Snad tedy nebudete mít za příliš opovážlivé, že jsem do této knihy přidal podtext (a já).

DURAL, TEMPL & SPOL.

Podej mi svou dlaň
(a) budu tu jen krátce
jen co listí opadá
lehnu si tu na záda
jen na chvíli snít pak na klíně Ti bdít
S L U N C E

Nastav mi svou dlaň
(a) bude nám tu krásně
Lehnu si ti do klína
a nebudeš mě proklínat
V klidu usínám na chvílku umírám
S L U N C E

DURAL

Tato kapitola není postavena na mých vlastních diváckých zážitcích, neboť do (pro mě) premiérového oceánského června 1986 bylo tou dobou ještě daleko. Mnohé mi ovšem prozradily zvukové kazety a písemnosti z Mukova archivu, leccos jsem se dozvěděl z povídání s Petry a Vozáryovci. Cenné jsou výňatky z různých rozhovorů, dovolující lépe rekonstruovat dění první poloviny osmdesátých let a hledat jeho slyšitelné ohlasy v příštích osudech pěti českobudějovických středoškoláků. A není to historie lečjaká, vezmeme-li v potaz, že jejich cesty vedly ze společného undergroundu k oceánskému hitovému prolnutí alternativních východisek, shalomskému hledání víry a jeho prezentace, vozáryovskému spojení s Mejlou Hlavsou, Mukovu naplnění daru hlasu také stříbrnými Slavíky i aktuálnímu třípětinovému návratu k nekomeřční podstatě. Jen málokdo v naší populární muzice absolvoval tak mimořádnou trajektorii, dotýkající se několika různých kulturních vrstev a posluchačských generací.

LN: Když mluvíme o minulosti, vaše první kapela se jmenovala Dural a byl to první punk v jižních Čechách, nepletu se?

„Nás ovšem v počátcích ovlivnilo to, co přinesla druhá česká kultura, od Plastiků po DG 307. Na začátku to tedy byl spíš odvar z českého undergroundu, Zappy a později také toho, co jsme viděli v rakouské televizi – Sex Pistols, Ramones nebo

Blondie. Původně jsem tedy byl mánička, ale ten okruh stále stejných lidí řešících stále stejné věci mně začal lézt na nervy, i když člověk nakonec skáče jen do dalšího klišé. Ale revolta proběhla a výsledkem byla první punková kapela v jižních Čechách.“

Z rozhovoru Petra Muka s Petrem Vizinou, Lidové noviny, 17. 12. 2005

Kapelu Dural (původně Jolly Jokers či Žolíci) jsem nikdy naživo neslyšel, znám jen záznam jednoho z jejich mála koncertů na Petrem mnohem později předané kazetě zvukově strašlivé, ale dokumentačně znamenité.

Šlo o rok 1982 či 1983 a zjevně značně nepřehledné vystoupení: na nejspíš Mukův mikrofonní dotaz „Kde je Petr?“ – myšlen možná druhý kytarista Hons, ale mohl to být i nový klávesák Kučera – se mu dostalo odpovědi „Támhle leží...“. Show obsahovala relativně snadno hratelné písně Sex Pistols nebo Ramones, včetně slavně extravagantní verze Sinatrovy *My Way*. Krom toho se tu dostalo i na první vlastní skladatelské pokusy, o hodně později Mukem zčásti zopakované, třeba *Boty* a *Slunce*, překvapením večera byla *Jasná zpráva* od Olympiku, nebo dokonce Štáidlovo *Mzí ti do vlasů*, samo sebou ve svérázně úpravě. Petr prý zpíval jen z naprosté nutnosti: původně se chtěl věnovat výlučně baskytaře, když už mu vytožený kontrabas na konzervatoři doma neprošel.

„Náš kytarista Láďa Bartoň chodil do školy s hudebníky Vildou Čokem a Křivkou, kteří nám zprostředkovali kontakt s Prahou, kde působily jejich kapely Extempore a Zikkurat. Nejvíc se nám tehdy líbili britští Stranglers, protože používali klávesy, a tak jsme přibrali i Petra Kučera, který se mnou chodil na „stavárnu““

**Z rozhovoru Petra Muka s Janem Prokešem,
Svobodné slovo „na sobotu“, 12. 12. 1992**

Hudební doprovod vykazoval logické zjednodušující aranžérské odlišnosti i jiné amatérské nedostatky, třeba nutně opakovaný začátek nebo spíše legrační kytarové sólo. V šestnácti sedmnácti se žádné velké umění nekonalo, ani zával energií ne. Petr měl vzpurnou britskou muziku na tři akordy rád, celý život ji hodně poslouchal, ale mám pocit, že punkerem byl spíše zevnitř než na pódiu. Upřímně řečeno, s jeho hlasem by spokojit se s několika málo křičenými tóny vzdoru bylo proti pánu bohu. Mukův rukopisný archiv skrývá rozličné klenoty a repertoárový list Duralu k nim rozhodně patří. Znělka a dalších osmnáct položek jsou rozděleny do čtyř bloků. Vlastní tvorba obsahuje třeba v roce 2000 znovu naleštěné *Boty*, ale najdete tam také *Krysaře*, *Pryvát* (!), *Disco* nebo *Blešku*. Ramones jsou bez původních názvů a připsané poznámky typu „Hej hou“ nebo „Čekání“ k identifikaci předloh nepostačují. Ani rovněž anonymní čtveřici songů od Sex Pistols nezařadím, neboť přípodotek „Ajajaj“ by mohl dost dobře platit pro cokoli. Úplnou lahůdkou jsou pak Stranglers: faktická muzikantská poznámka „od E“ je jasná, ale co hledat pod označením „Kurvení“ napíná moji fantazii na maximum.

S Vildou 30 let poté

0. ZNĚLKA

1. Krysarí —
2. Pomalí —
3. Pývač —
4. Boty —
5. Bleska
6. Disco
7. Ramones - (článek)
8. Stranglers - školník
9. —||— - kurovní
10. —||— Leme leme
11. —||— Od E
12. Sex Pistols 1
13. Sex Pistols 2
14. Sex Pistols Cizojazy
15. H
16. RAMONES a von
17. —||— Hej hou
18. —||— pond kulek

Kdy jste se poprvé setkal se zpěvákem Petrem Mukem?

„Potkali jsme se 1. září roku 1980, když jsem nastoupil do Českých Budějovic na střední stavební školu. Zcela náhodou jsme si sedli k sobě do lavice. Vlastně to taková náhoda nebyla. Já byl z Týna nad Vltavou a jako přespólní jsem přijel poměrně brzy a sedl si do poslední lavice. Petr přišel asi za minutu osm a jediné volné místo bylo to vedle mě. Hrál jsem tehdy v kapele, která vystupovala na takzvaných čajích, což byly v podstatě taneční zábavy. Petr poslouchal punk a Franka Zappu, jeho městský hudební vkus byl širší než můj venkovský. Později jsem se přidal k punkové kapele Dural, kterou založili Petr a Láďa Bartoň. To bylo ve třetáku. Tehdy jsme spolu hráli poprvé. Já hrál na elektrické varhany Delicia a trubku. Oceán pak vznikl v roce 1985. Na stavební škole nás učila paní Vozárová, maminka našich pozdějších kolegů z Oceánu Dušana a Honzy. Honza byl o dva roky starší než my a chodil na stejnou školu. Dušan dělal strojámu, která byla ve vedlejší čtvrti.“

Z rozhovoru Petra Kučery s Jaroslavem Špulákem, Novinky.cz, 10. 6. 2022

Jejich aktivní punková éra skončila částečným přesunem do Prahy, vlastně tak trochu únikem před následky oné středně rozduřené a sledování západoněmecké televize ovlivněné muziky Duralu: výsledky na státní bezpečnosti

a zakazy hraní byly docela časté. Kdyby byli soudruzi tušili, jaké účesy jim Petři M. a K. dost brzy nabídnou náhradou za skromná barevná číra z cukrové vody! Když se později naskytla šance, snažil se Muk přímlovou v budějovickém rádiu prospět na jižní Čechy vcelku odvážné novovlnné kapele Holomráz, ve které hrál jeho Duralový exkolega, kytarista Ladislav Bartoň. Ta se dokonce v roce 1988 s Oceánem sešla na rockovém festivalu v Havlíčkově Brodě. Bylo to sice v obou případech stylově už úplně o něčem jiném, ale pruda pro okresní funkcionáře KSČ stále stejná.

LN: Jak jste se dostal od punku k novoromantickému Oceánu?

„On to tak prudký střih nebyl, zažil jsem si punkové období se vším všudy, včetně výslechů na StB v Budějovicích. Konec mého punkového období přišel ve chvíli, kdy hrál novovlnný OK Band v Týně nad Vltavou. To už jsem se cítil zralý na zásadní změnu. Přijeli tam naši fanoušci se zavíracími špendlíky ve tvářích a potravinářskými barvivy, kterými si vyráběli modré, červené nebo zelené pivo. Já jsem se v té době začínal víc zajímat filozofií, byli jsme napojeni na komunitu lidí v Praze a jezdili na bytové semináře. Měl jsem svého učitele, začal jsem číst knihy o náboženství. Tím jsem se zabýval od roku 1983 vlastně... až dodnes. Jsem stále na cestě.“

Z rozhovoru Petra Muka s Petrem Vizinou, Lidové noviny, 17. 12. 2005

Michaela, tehdy Muková

TEMPLEGROUND

Pražský pobyt Dušana, Honzy a Petřů v první polovině osmdesátých let jsem vnímal spíše přes povídání o bytových seminářích, přednášejících lidech a tématech než o hudbě, která je v této době doprovázela. Shoda panovala v zásadní důležitosti židovského filozofa Maxmiliána Durena, poslechu Plastiků a DG 307 i zprvu společného jamovacího kontaktu s varhaníkem Mirkem Vodrážkou. Také tady jsem dostal důvěru v podobě předání kazety, v onom roce 1987 ještě raději skryté v červené krabičce od nahrávky ducajícího diska k aerobiku, vydaného firmou Panton. Na tomto pokladu z roku 1984 se nacházel více než hodinový hudební útvar pro spíše artrockový než undergroundový kvartet. Publicista Ondřej Bezr v jejich muzice nalézal stopy Mariána Vargy, Magny či King Crimson, jeho kolega Alex Švamberk tam právem slyšel také třeba rané Genesis s Peterem Gabrielem nebo Yes. Vodrážkova definice z bookletu o více než třicet let později vydaného CD byla o dost komplikovanější: „*Independentní styl vyznačující se důrazem na duchovní symboliku, estetiku transcendence hudební formy a alternativním životním stylem (No Drugs, No Alcohol, No Meat). Vyjadřuje politický postoj vůči ateistickému totalitnímu režimu.*“

S tím vším mohl v tu chvíli devatenáctiletý Muk souhlasit, byť v případě piva a masa mu to nevydrželo dlouho. Nehrál tu hlavní roli, ale jeho bezpražcová baskytara a drásavě expresivně křičené pasáže nebyly k přeslechnutí. Pavouci a jiná temná zvířena, mimořádně osobní píseň *Jako pták bez křídel*, celkový jinotajný podtón, dost komplikovaná muzika pro Vodrážkovy Hammondy i kytaru a cello manželů Švábových. Sice nikoli zcela nepodobná jiným prokomponovaným undergroundovým projektům, ale i Petrovou zásluhou jemnější, melodičtější.

„Pták, který když bez křídel, neletí, nemůže dál. / Tak já, jsem-li bez pravdy, nebytí, nemůžu dál. / V té chvíli jak bez křídel v úzkosti zakouším pád. / Tak samotný v té propasti, nacházím sebe sám... / Nacházím sebe sám, nemohu dál...“

(Text Petra Muka a Miroslava Vodrážky)

Nahrávka celého oratoria, produkovaná Ivanem Bierhanzlem (viz PPU, DG 307 či Agon), zorganizovaná a na MC prodávána tehdy brněnským aktivistou a dnes stejně zabejčeným politikem Petrem Cibulkou, naštěstí existovala ve vynikající zvukové kvalitě a trpělivě čekala na příští zveřejnění. Stalo

Švábovi a Mukovi v Templu

se tak pod názvem Mirek Vodrážka, Milan Šváb, Iva Švábová, Petr Muk: *Underground Temple Story* (CD, g.parrot 2015). Oceánští oddaní, shalomští melodičtí i Petrovy fanyanky z období sólových písniček se sice mohou značně divit, ba přímo polekat, ale jako badatelský materiál je to vydatné sousto. Muk se od této intenzivní, ale nakonec pro něj jen přechodné a v důsledku slepé vývojové hudební větve později spíše distancoval, i tak to však vhodně dokládá jeho životní situaci a názory těsně před *Oceánem*.

Mé setkání s Miroslavem „Mirkem“ Vodrážkou (* 1954), jedním z hybatelů tohoto projektu, a také člověkem, u kterého Petr se svou první manželkou Michaelou v Praze nějakou dobu bydleli, se nevyhnutelně uskutečnilo proto, že Muk měl vždy chuť propojovat lidi kolem sebe do společenstev. Vodrážkův vztah k tomu, co jsem *Oceánu*, *Shalomu* i *Mukovi* sólově pomáhal budovat, tedy k jakémusi zprvu nenormalizačnímu a později neprovařenému popu, byl ovšem záporný. Jako součást disentních aktivit, čelný feministka, znalec teorie chaosu, badatel v oboru transgenderu, po desetiletí aktivní „zneklidňovač“ jakékoli formy vlády a odborový bojovník uvnitř Ústavu pro studium totalitních režimů má moji neředěnou úctu. Jako takový byl však nespokojen s vývojem Petrovy kariéry, což mu asi chvílemi dával znát. Možná měl

Vodrážka ze svého undergroundového pohledu oprávněný pocit, že by Muk byl světu užitečnější jako nekonformnější, ohlasem neviditelnější hudebník, bez úspěchu u masového posluchačstva, ale nejspíš si to spolu nikdy pořádně nevyšvětili.

Tajemný dům v pražské Templové ulici, kde Vodrážka bydlel, však byl pro Petra silným intelektuálním a duchovním místem. A pro jeho nejen mediálně nepříjemnou situaci zachraňujícího manažera Richarda Dušáka navíc i adresou, kde se Muk v absolutním psychickém propadu na konci shalomské éry v listopadu roku 1994 pokusil rituálně očistit ohněm. Oficiálním vysvětlením tohoto incidentu bylo, že výjezd hasičů směřoval k požáru věcí vzplanuvších ve sklepě, ale v praxi to bylo složitější. Nasvědčují tomu místo děje, konfigurace svící, přítomnost (snad nahé) dívky a následný Petrův krátký pobyt v nemocnici.

„Dům v Templové se stal součástí Petrova duchovního hledání pomyslného alchymistického kamene mudrců a zájmu o judaismus, který se promítal do jeho pozdější hudební symboliky.“

Z Vodrážkovy textu v CD bookletu, podepsaného jako Správce v TEMPLU

GAS

Poslední fáze společných předoceánských hudebních aktivit, již opět českobudějovických, je popsána také v knize Petra Honse –44+ čtyři blízké životy (D-Consult, s.r.o., 2008). Autor je tam k vidění na jedné z fotek se začerněným obličejem, hraje na baskytaru a recituje do mikrofonu. U bicích sedí Vozáry, ale překvapivě Dušan, a vpravo, s kytarou a ježíšovsky dlouhým vlasem, stojí Petr Muk. Třetí Petr, Kučera, tentokrát účinkoval jako trumpetista. Proč se to zkušebnu prakticky nikdy neopustivší seskupení jmenovalo Gas (čti gas), vlastně ani nevím: že by snad podle podzemního, tedy undergroundového zásobníku plynu? V následném oceánském a shalomském úprku nebyl čas to příliš rozebírat. Neslyšel jsem z oné hudby ani brnk, pokud se snad úryvky neskrývají na některé s obsahem dosud neidentifikovaných kazet z Mukova odkazu nebo se staré motivy později neobjevily v oceánských či jeho sólových písničkách.

Petr Muk po roce 1989 veřejně prohlašoval, jak je rád, že se už s Oceánem vymanili z onoho podle něj postupně bezvýhodně uzavřeného až elitářského, nekonečně dlouho jen diskuzního, svým způsobem bezbožného, a dokonce překvapivě snadno zoficiálního prostředí. Docela jistě to nebyla celá pravda, stále byl mnoha věcmi z té doby fascinován. Konfrontace s podzemní minulostí a ironizace jeho úspěchů lidmi z tohoto okruhu ho jistě citelně zasahovaly. Ale pokud vím, nenesl to přespříliš útrpně: měl totiž vcelku oprávněný pocit, že jde dál a vpřed, sice riskantně a někdy kompromisně, ale bez zavíčkování v bezpečí permanentní pivní opozice. Postupně nezpíval písně vzdoru a frustrace, byť ta témata v hlavě neopouštěl. Předkládal lidem songy o hledání naděje a víry, nabízející tisíciletími nevyčerpané, byť někým vysmívané slovo „láska“. Skutečnost, že to už neprobíhalo v hospodských sálech nebo periferních klubech, nic nemění na faktu, že jeho oslovení publika bylo poctivé a v těch nejlepších chvílích také mimořádně silné.

Podobně intenzivní, byť formálně významně jiné, bylo pooceánské a polorienovské přibližně šestileté spojení bratrů Vozáryových s Mejlou Hlavsou, Jitkou Charvátovou a dalšími ve skupině Fiction a jiných projektech. Právně jim proto náleží samostatná kapitola této knihy i průběžné připomínání jejich do současnosti platné provázanosti s různě alternativními muzikanty a styly. Po Shalomu také Kučera našel zajímavé uplatnění v netradičně bluesových partách, sice lokálně, ale nepochybně významných. Vše, co

se odehrálo před Oceánem, tak u Petru, Dušana a Honzy našlo různorodou odezvu v příštích hudebních angažmá. Byla to jejich srdeční volba a tomu cíli rozhodně dostáli. Aktuální setkání tří z nich v Oceánu 2.0 je pak vítanou tečkou za více než čtyřmi dekadami společného hledání a nacházení.

Polovina osmdesátých let byla ve znamení potěšitelného nástupu jihočeského rocku na mnoho způsobů. Za baštu folku a dechovky obvykle označovaný kraj náhle dával šanci amatérským kapelám s touhou hrát hlučnou elektrifikovanou muziku. Velký vliv na to měla nejistota v rozličných výbořech KSČ, kde v perestrojkové nouzi vsadili na jisté uvolnění poměrů, včetně shora nařízeného vzniku svazáckých klubů a povolení rockových přehlídek. Odvážně zarostlá či naopak „vylepaná“ mládež pak fofrem navázala na předchozí dění, kolem Českých Budějovic symbolizované třeba pendrekobitím po koncertu Pražského výběru v Kaplici nebo pronásledováním pokusů o punk v podobě Novoduru/Telexu. K několika málo s různými úřednickými buzeracemi tolerovaným trvalkám typu strakonického Parkánu bratří Trojanů, milevského Fantomu (také Vendula Kašpárková, viz Dybbuk či Stromboli) nebo píseckého Primátora Dittricha (též Roman Dragoun) se přidaly další, dokonce s občasnou příležitostí natáčet v česko-budějovickém studiu Československého rozhlasu. Čerstvé nahrávky mohly zaznít v sobotním poledním vysílání s názvem Mladá vlna, takové „dráťakové“ zoficiální ohromilo i kulturní strejdy a tety v okresech a regionální ročník Rockfestu v prosinci 1987 to potvrdil. Sezimoústecký Orion (s Richardem Dušákem, pro tuto knihu důležitým mužem), bechyňský Vodovod, budějovické party Siracl, Holomráz (s bývalým kytaristou Duralu Ladislavem Bartoněm), Geg (s Vladimírem Kaplanem, také My Dry Willow), Let (s Ladislavem Faktorem), Boule (s Petrem Kolářem, Tondou Coufem a Jirkou Malšovským, později členem C&K Vocalu), He Band (s Jiřím Hebíkem, tátou Štěpána, dnešní hvězdy 7krát3), RH+ (s příštím Mukovým spolupracovníkem Honzou Dvořákem) nebo Mahagon/Dimenze (s Milanem Cimfem ze studia Sono) se ocitly na oficiálních pódiiích a v rozhlasovém prostoru. Z jižního směru tak mohlo, třeba v hudebním speciálu Posloucháte Větrník na stanici Hvězda, zaznít leccos do té doby stěží představitelného. A protože jsem byl v té době skoro mladý a dostatečně pilný, motal jsem se poblíž všeho shora popisovaného. A pak jsem objevil Oceán.

Prožil jsem s nimi osm let báječných, ale i těch pod psa. Snažil jsem se jim, po mých dvou dekádech intenzivního kontaktu s reprodukovanou muzikou a živými muzikanty, v leccem prospět. Na oplátku se, také jejich zásluhou, po listopadu 1989 můj život tábořského podnikového právníka postupně proměnil v život člověka na sto procent působícího v hudební branži. Od té doby jsem přátelsky potkal desítky dalších skvělých uměleckých person, ale žádnou z nich jsem již neučinil součástí rodiny.

Myslím, že Oceán obstál: nechal létat havrany a padat koně, pod černým nebem vadnout narcisy, zdát si sen o měděných jablkách, umíral a znovu ožíval s Ráchel. Byl to nepřehlédnutelný mys na okraji našeho života, zvonění na znamení přicházejícího času svobody. Oceánské proudy tónů, uhranutí gesty a zneklidnění duše slovy nebyly potopou, ale nadějí. Dodnes je ukryta v základech snových pyramid a čeká na poutníka znaveného labyrintem slepých cest. Patetické? Ano, ale více než sedmdesátka mého věku snad takové ohlédnutí činí tolerovatelným.

1985

PŘÍLIV

„V létě 85 jsme se sešli tři ze soudobé sestavy: já, Jan V., Petr K. Důležitým momentem byla koupě syntezátoru Poly 800, zvukové možnosti. Koketovali jsme na podnět Jana V. (který v té době hrál na perkuse v jazzovém Combu) s automatickým bubeníkem. Já jsem hrál na basu a hledali jsme kytaristu.

- Vystupovat převážně koncertně
- Opustit zábavy a stodoly
- Hrát hudbu komunikativní, pro široký záběr lidí
- Hrát nekompromisně, co se týká hudebního názoru s jasnou hudební tvář, styl, který všem vyhovuje, za který se každý z nás může postavit
- Základní potřeba hrát pro sebe
- Hudba bez lidí není hudbou, nemá opodstatnění ve smyslu
- Potřeba kontaktu s lidmi

Punk Dural, Tyfon, Svatý pondělí, Garáž Underground, Gas, Vodrážka Band, Srdce a křídla.

Před odchodem z Prahy já s Dušanem vlnu.

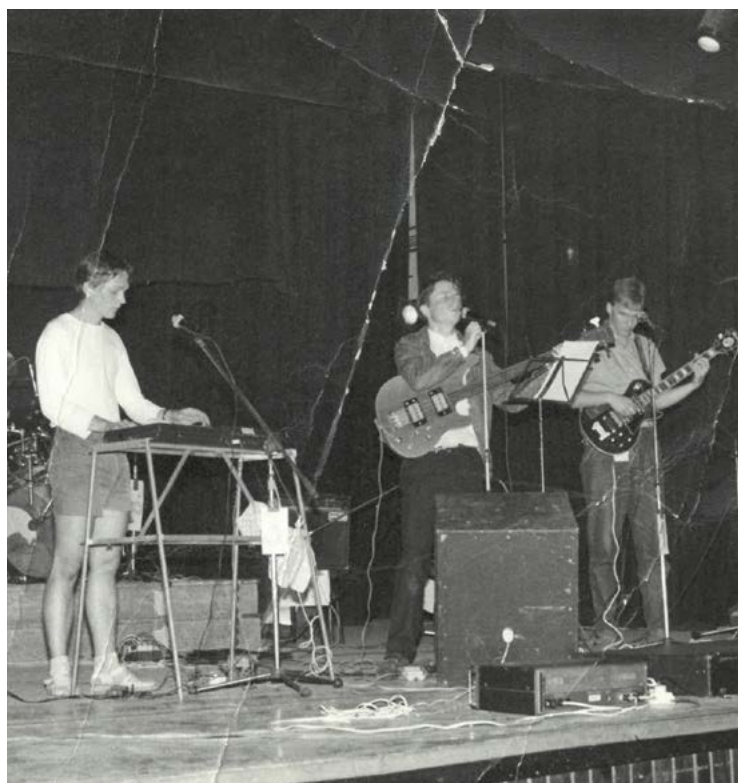
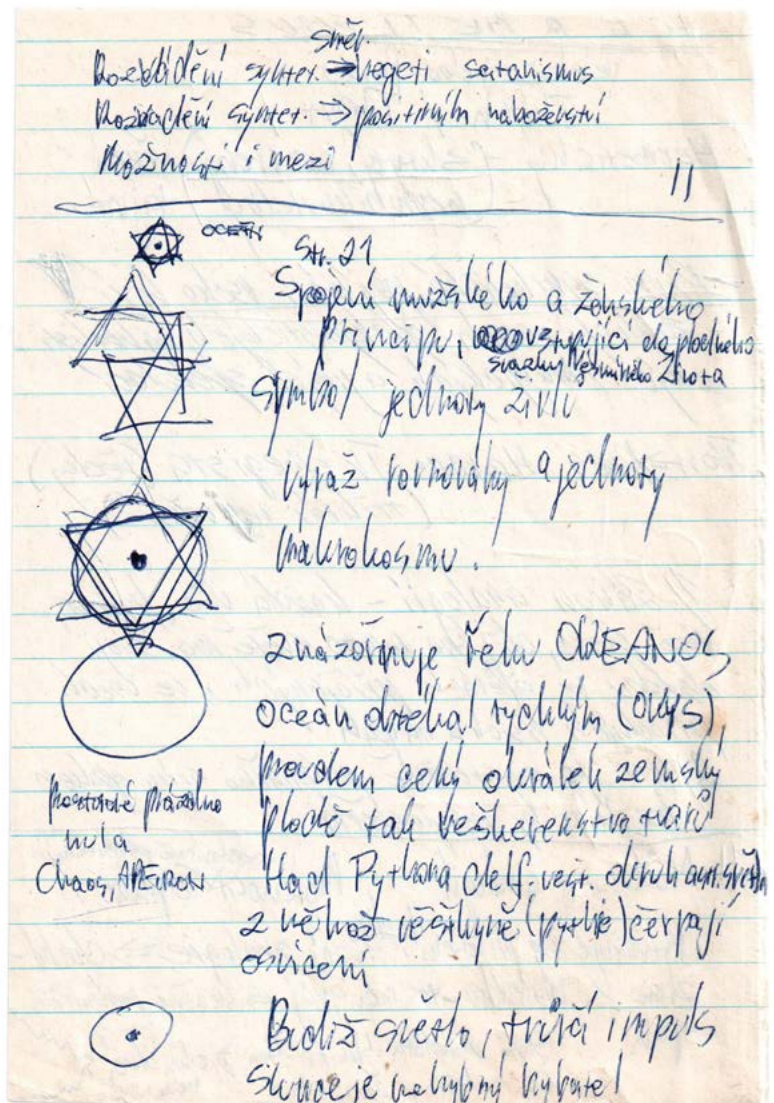
Texty

Náladové, někdy odkazují k mýtu, mytické – svými básnickými obrazy směřují do nitra člověka, kde je odražen celý svět – zhuštěný do pocitů

Mají filozofický podtext, který překračuje člověka, jeho nitro. Směřují nad určitý člověka přesahující horizont.“

Doslovný přepis Mukova poněkud zakódovaného a tradičně obtížně čitelného rukopisu, pravděpodobně z října roku 1988

Není tam zmíněn Petr Hons, ač definice zadání obsahu textů přesně odpovídá jeho stylu psaní, a navíc se opakovaně uplatnil také jako instrumentalista. Vždy trvalá součást kapely, byť mediálně nabízené především se čtyřmi tvářemi. Shalom byl v tomto směru průlomem a nynější Oceán 2.0 důkazem, že všechno se tak trochu vrátilo na začátek. Muk už bohužel nemá šanci potvrdit, revidovat a rozvíjet hudební plány. Je tedy na jeho bývalém p. m. bandu a novém Oceánu, zda a jak obléknou staré vzpomínky do nových hávů a posunou odkaz do budoucnosti.

1986

PŘEKVÁPKO

Listování tehdejší „Přehledem souborů lidových hudebníků Jihočeského kraje“ v kuriózní kategorii „Beatové a rockové skupiny“ by pozitivní svědectví o existenci Oceánu ještě nevydalo. Zato soutěžní Rocková liga v Českých Budějovicích, odstartovaná 17. ledna 1986, byla jiné kafe. První větší akce – po zákazu Patentu a celkovém rozprášení rocku ve vichru nových likvidačních článků se starým obsahem – byla ambiciózní, riskantní a obdivuhodně zašitá v kulturním středisku jménem Vítězný únor.

„Ten jejich zpěvák zpívá tak vysoko, že už to ani nestíhám nazvučit,“ pravil na začátku třetího kola Ligy, 20. června 1986, značně ustaraný Olda Sýkora, muzikant, pořadatel, dramaturg, zvukař. Oním vysokofrekvenčním zpěvákem a baskytaristou byl Muk a už tehdy technicky náročným souborem Oceán. Při losování pořadí vystoupení kapelu zastupoval doyen party Jan V. (tehdy 23), opatřený plnovousem a velkým dřevěným panákem pro štěstí.

„Soubor byl založen v srpnu minulého roku a od svého založení hraje v nezměněné sestavě, čemuž příkládá svůj význam. Členové skupiny se vzájemně poznali při středoškolském studiu a již v této době spolu několikrát působili v různých amatérských skupinách. Soubor se zaměřil na vlastní tvorbu. Členové: Petr Kučera – klávesové nástroje, Jan Vozáry – bicí nástroje, Zdeněk Pavelec – kytara, zpěv, Petr Muk – basová kytara, zpěv.“

Takto se sami charakterizovali pro „ligový“ bulletin. Utkali se s kapelami Kraken (minulým vítězem se zpěvákem Petrem Kolářem), Helium, ATD, AG Rock a Stres; použili mocných zbraní v podobě písní *Dávná zem*, *Krásna* (v praxi opraveno na *Krásy* a později přepracováno sólovým Petrem M. jako *Dál do srdcí*), *Létám* a *Děj*. Jistou zajímavostí je, že autorství jimi tehdy bylo uvedeno jako T + H Oceán. Při premiérovém vystoupení vyhráli u poroty i diváků, a to ještě bez podpory novoromantickým oblečením a pódiovým kouzlem frontmana Muka, zatím s baskytarou upoutaného ke stojanu s mikrofonem. Akusticky vybavený Jeník V. navíc dostal cenu jako nejlepší instrumentalista. Celkově překvápko a začátek mého velkého interusu, neboť něco podobného se nenalézalo nejen na jihu Čech, ale ani v rámci celé republiky.

A mělo to svižný postup; v říjnovém pokračování se Honza vytasil s pláštvi Tama, kapela již doplnila v obsazení Petra Honse jako textaře a zvukaře (ale tím byl v reálu jeho bratr Karel) a předvedla skvělou kolekci písní s možným příštím označením za kultovní: *Oceán*, *Padají koně*, *Vždyť stačí*, *Lék světu*, *Aha* a *Ráchel*. Vybuchla bomba. Muzika uvolněná, bo-novsky nádherný zpěv, Muk s bílým fiží pod krkem, sugestivní atmosféra, dokonalá gradace vystoupení. Vítězství jasné. Pokud jsem v červnu zaplál, pak nyní jsem již zcela hořel: první kontakt se proměnil v trvalá blízká setkání.

Tutéž soutěž oprubovali ještě jednou (duben 1987), stále ještě s kytaristou Pavelcem, ale už také s Dušanem V. u druhých kláves. Zase výhra, ale pohoda tentokrát moc nebyla: blížil se totiž kapelový velký třesk.

1987

ROK NULA

„Vážený pane,“ takto přísně formálně začínal Kučerův dopis z 21. dubna 1987, který – od tchyně ze Slavonic – líčil těžkou vřavu v souboru. Vedle pocitu, že poslední Rockovou ligu měl vyhrát někdo jiný („Geg udělali na pódiu ve třech tolik muziky, my oproti tomu v pěti...“), bylo jasné, že se děje něco zcela zásadního. Z Petrem K. v přípisu zmiňovaného uskupení Pavelec, Muk, Kučera, Zýka (bubeník z ATD) nová kapela nakonec nevznikla; dotaženo nebylo ani Moře (Kučera, Vozáry 1, Vozáry 2 a „zpěv nutno řešit“). Stará sestava vydržela do květnového nahrávání v českobudějovickém rozhlasu (Dávná zem), ale pak odchází Pavelec a s ním natrvalo i kytara jako sólový nástroj. Oceán začíná výrazněji stavět na klávesách, Muk odkládá basovku a zvyká si na předek pódia (zatím cvičně ve zkušebně), Kučera se zachraňuje před vojnou (zisk „modré knížky“ na psychiku je oblíbená finta) a končí dopis sugestivní otázkou: „Co vy na to?“

Spíš co na to úřednická kvalifikační komise s právem zákazu činnosti, před níž tehdy povinně nastupovali všichni s touhou hrát muziku před publikem (povedlo se projít), výběrové kolo Rockfestu (jen tak tak se postoupilo) a hlavně krajské kolo téhle soutěže 3. 12. 1987, kde se hoši vlastně poprvé ukázali v klasickém obsazení.

Petr Kučera - 12. 4. 1965 - klávesové nástroje - projektant Jan Vozáry - 5. 6. 1963 - bicí nástroje - projektant Dušan Vozáry - 16. 3. 1965 - klávesové nástroje - hydrogeologický průzkum Petr Muk - 4. 2. 1965 - zpěv - mostní technik Petr Hons - 9. 11. 1964 - většina textů (jednotlivě členové souboru) - dělník

Z Prahy přijel vybírat dramaturg Petr Dvořák (líbilo se mu to moc a taky udělal mnoho pro uvedení kapely do rádia, Supraphonu, Matky měst a letadla směrem Moskva) a redaktor Vojta Lindaur (chtěl hned *Rachel* a *Sen o měděných jablkách*, vycítil dramatickou sílu tvorby). Hlasování poroty bylo ovšem dost lité, inu v konkurenci s tehdy rozjetým Orionem, He Bandem či Siraem to nemohlo být jednoduché. Leč přesto: jasný postup do Prahy pro Oceán, statut hosta

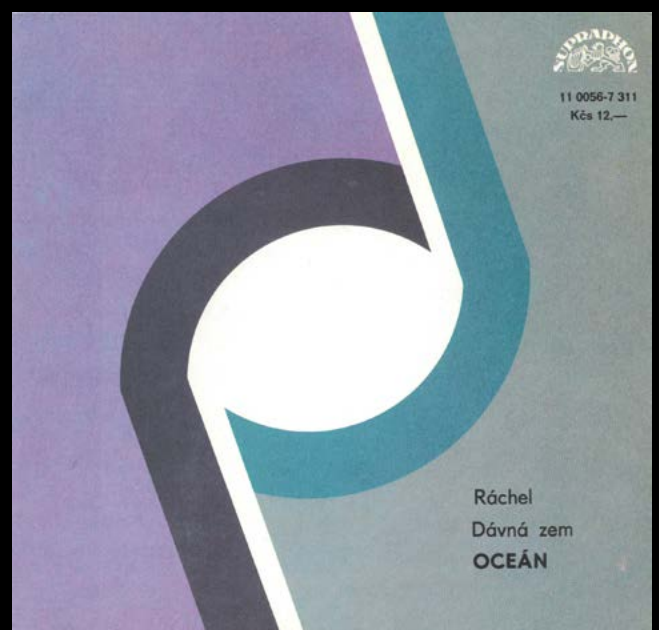
pro Sirael. Kluci hráli *Ráchel*, *Padají koně*, *Sen o měděných jablkách*, *Vždyť stačí* a *Večer na zámku*; všechno znělo, zpívalo, bylo řádně oblečeno, zaměřeno, vypadalo výborně a zaslouženě vyhrálo. Když jsme se tehdy s Vojtou u piva o Oceánu bavili, zařadili jsme ho do společně hledané kategorie „nový pop“. Zdálo se nám, že ze začínajících a čím dál oblíbenějších kapel jako Lucie, Precedens, Jižní pól, Buty, Tichá dohoda, Laura a její tygři, Toyen, Mňága a Žďorp a dalších by se mohly přirozeně vyloupnout sympaticky odlišné celostátní hvězdy. Oceán, se syntezátorovou výbavou a černou kůží oděnou image, se zprvu ocitl v podskupině Nové horizonty, později zvukově petrifikované v podobě nahrávek i společného alba, ovšem již bez našinců, jejichž kariéra mezitím energicky nabrala jiný směr. Koncertováním pro Afriku (festival v Českých Budějovicích) skončil rok nula, v němž se Oceán dostal mezi navrhované na Objev roku časopisu *Melodie*, ale zatím ještě ztracený v desítkách dalších kapel.

1988

BOMBA

Rýsuje se první supraphonský singl *Ráchel/Dávná zem*, převzaté nahrávky českobudějovického rozhlasu, kde se ovšem magnetofonové pásky příliš neopotřebovaly, neboť *Ráchel* byla střídavě nepřipouštěna do vysílání pro údajně nepředpisovou délku cca 6 minut, ale hlavně pro přílišnou „židovskost“ tématu textu, resp. pochodový nacismus v aranži (to jsou paradoxy!). Vyšlo to v dubnu k pražskému finále Rockfestu, stalo se vyprodaným trhákem a při dolisech zaujalo několika verzemi univerzálních supraphonských SP obalů – sběratelé mají co shánět. Výstižným profilem reaguje na nové jméno v *Echu Mladého světa* vždy spolehlivě objevitelský Jaromír Tůma.

Popraskem ovšem bylo především dvojnásobné laureátství Oceánu v Praze: kapela i Petr Muk. Přitom žádné velké zkušenosti a žádné hraní po republice, zato čerstvá melodická syntetika bez nutnosti konkurenční monstrózní propagační akce a rozhazování letáčků do davu. Pod názvem Novoromantický večer se tam sešli jen málokteří toho jména hodní: General Bass, Ominibus, Jižní pól, Egypt, Kokrment, Vidiek..., ale kdeže byl nový, natožpak romantismus? Pod radikálně strohým označením Konfrontace se na jiném pódiu Oceán ocitl v sevření E. A. P., Cimentu či Bez ladu a skladu, aby velkým hlasem a laskavými synth tóny změkčil často drsnou slupku sdělení kolegů.

Pro mnohé opravdový šok! Ve všeobecném jásootu zaniká i Honzova alergická horečka a otoky, domů se jede metrem a vlakem, který mi zastaví v Táboře a unavené triumfátory odveze dál do Budějovic.

Rozjždějí se koncerty (stále pod patronací ZV ROH Bytového podniku ČB, dávající přehrávkovými soudruhy neochotně přiznanou šanci vystupovat za aspoň minimální honoráře), včetně toho rozlúčkového s Bárou a Precedensem na Konopišti. Roman Joura zakládá Fanclub, pro pozdější tisícovky zájemců obětavě organizovaný Yvonou Šáchovou a Mírou Štěpkou. Mimořádně úspěšný byl debutový singl v hodnocení časopisu *Melodie* (píseň měsíce května). Oceán boduje v rozhlasovém Větrníku, točí video pro ČST i Barrandov, absolvuje (i se mnou) poučný koncertní výlet do perestrojkové Moskvy. Zařazuje se do kategorie nejnadějnějších talentů, a to nejen roku a rocku.

FAN CLUB OCEÁN

poštovní přihrádka 315
370 01 ČESKÉ BUDĚJOVICE

OCEÁN

Petr MUK, Krčínova 30, České Budějovice, 370 11, tel. : byt 43054, zam. 26746-8
Jan VOZÁRY, Rímovská 14, České Budějovice, 370 07, tel. : byt 36809, zam. 35861
Petr KUČERA, Malostranská 443, Týn nad Vltavou, 375 01
Dušan VOZÁRY, Dobrovského 26, Praha 7 - Holešovice, 170 00
Karel HONS, J. Plachty 11, České Budějovice, 370 01

S Yvonou Šáchovou

Petr KUČERA	23 let	Roland JUNO 2 YAMAHA MUSIC COMPUTER CX5M II zpěv
Dušan VOZÁRY	23 let	YAMAHA DX 7 II YAMAHA MUSIC COMPUTER CX5M II zpěv
Petr MUK	23 let	zpěv
Jan VOZÁRY	25 let	Roland DIGITAL DRUMS DDR-30 PAISTE CYMBALS
Karel HONS	25 let	zvuk
•		
Petr HONS	23 let	texty

Zřizovatel : ZV ROH / Bytový podnik, Čečova 44, Č. Budějovice, 370 22
Kalkulace : III. kvalifikační stupeň
Doprava : dle platných směrnic
Technické podmínky : 220 V, 380 V, místnost k úpravě a uložení zavazadel

Objednat lze u :

ZV ROH / Bytový podnik, Čečova 44, Č. Budějovice, 370 22
Petr MUK, Krčínova 30, České Budějovice, 370 11, tel. : byt 43054, zam. 26746-8
Jan VOZÁRY, Rímovská 14, České Budějovice, 370 07, tel. : byt 36809, zam. 35861
Petr KUČERA, Malostranská 443, Týn nad Vltavou, 375 01
Dušan VOZÁRY, Dobrovského 26, Praha 7 - Holešovice, 170 00
Karel HONS, J. Plachty 11, České Budějovice, 370 01

OCEÁN

ČESKÉ BUDĚJOVICE

1988

MOSKVA

Zážitkem byl už let se společností Aeroflot, sledování klepajících se nýtů na křídle i přistání se třemi strašidelnými skoky a buchy. Na letišti Šeremetěvo čekala postarší celnice v kožené ušance, zcela ignorující syntíky a počítače ve stotisícové hodnotě, zato trávící na tom, že musí sama odkrokovat délku vynuceně rozbalených propojovacích šňůr a prověřit, zda v papírech uvedené metry sedí. Naštěstí vše pustila do oběhu, což Oceánu umožnilo vystoupit jak v klubu pro účastníky mírového setkání mládeže z celého světa (tedy skoro), tak i ve velké sportovní hale v rámci tam oblíbeného veleprogramu „cirk i estrada“. Synth muzika a celková prezentace Oceánu byla značným zjevením jak pro jednu z mála moskevských kapel depešáckého typu, tak především pro naše i místní svazácké funkcionáře. Přidáte-li k tomu skutečnost, že Muk po celou dobu sháněl kontakty na režimem pronásledované zástupce Stalinem násilně přestěhovaných krymských Tatarů, prohlídku Kremlu jsme absolvovali v mírném alkoholickém rauši, nechávajícím nás pronášet neuctivé poznámky o nikdy nestřílejícím dělu car-puška, nebimbajícím zvonu car-kookol a nefunkčním společenském systému, pak měli špiclové šanci. Mauzoleum V. I. Lenina jsme vynechali úplně, přičemž náhradou byla návštěva pivnice Žigulevskaja s hnusným pivem a erárními šprotami – střední následky byly dost drsné. Požívali jsme teplý místní šampus, což dosvědčoval četnými rychlými špunty dubkovaný strop naší ubytovny v olympijském areálu z roku 1980. S pitným režimem byl ale jinak problém, když „gazírovanou vodou“ z pouličních automatů a kvasem z cisteren jsme opovrhli, neb jeden společný kelímek pro celou Moskvu se nejevil dostatečným. Ale jinak jsme si užili Sovětský svaz v posledním tažení dosyta. Ač byl vyhlášen Gorbačovův „suchý zákon“, opilců s mnohonásobným přísunem 100 gramů vodky bylo k vidění dost. V obchodech nebylo prakticky nic, pro což si s protekcí bez čekání chodili veteráni z druhé světové v saku s půlkilogramem medailí. Kvetla šedá ekonomika, symbolizovaná hloučky lidí na chodnících nad kufrem s pašovaným zbožím, doprovázená výkřiky běžících žen „što i pačóm“, tedy shánějících v podstatě cokoli za jakoukoli sumu. Taxíky ovšem byly levné a prostorné: do Volhy modelu sedan se nás, i s řidičem, vešlo osm, ovšem i s využitím kufru. Výlet mimo Moskvu ukázal, že jen pár kilometrů za hranicemi velkoměsta jste mohli spatřit venkovské dřevěné domky jak z filmu *Mrazík*. Jedním z efektů mírového festivalu bylo i naše seznámení se Suzanne Grant ze Seattlu. Oproti

klukům spíše již dospělá dáma psala dost pokrokové verše, doma hrála v různých kapelách a hodně cestovala po světě, včetně tehdy ještě socialistického bloku, což budilo mé mírné stihomamné špišpionské pochybnosti. V muzice se ovšem orientovala výborně, ostatně místo jejího bydliště bylo tou dobou centrum grunge rocku. Ještě několik let poté psala

МИР ВОЗМОЖЕН

Пока мы говорим друг с другом,
Пока мы слушаем друг друга,
Продолжаем слушать,
Продолжаем говорить.

Мир возможен.
Мир возможен.

In the USSR in the USofA^{like}
We will sing again together were singing today
Showing our leaders that we can be friends
Growing up to be leaders
Good friends till the end

Пока мы говорим друг с другом,
Пока мы слушаем друг друга,

Dear my friends in OCEAN - 6/5/c
Дорогой мой друг от океан - Petr, Petr,
Dusan, Jan, Karel
Как дела? Я думаю от тебе много
раз. Как ваша банда? Много работа?
Я очень занята - много работа. Все
будет хорошо.
Почему не пишете мне? Я тебе скучаю.
"Plastic People" - PULNOC -
ПОТРАТИЛА ЖЕМ ТЕ НА КОНЦЕРТ,
V Seattle. А ТАК ПО НИМ ПОШЛАМ
TENTO DOPIS A PÁSEK. SLYŠELA JSEM
ŽE JSTE VELICE DOBRÍ. JSEM RÁDA.
TOTO LÉTO POJEDU DO LÁTVIJE. V
RÁDA BYCH JSEM SETKAT S VÁMA SETKALA,
3 PRVNÍ PÍSNÍČKY NA PÁSKU JSOU S MOJÍ
NOVOU SKUPINOU A TY OSTATNÍ JSOU S MOJÍ
STAROU SKUPINOU.
UPRÍMNĚ SE TĚŠÍM NA VÁŠ ODPOVĚď
ODPOVĚď

Petrovi M. anglicky, rusky i česky, často na sociální a hudební témata, třeba když se ocitla kolem lidí ze skupiny Půlnoc při jejich americkém turné: ráda konstatovala, že Oceán chválili.

Oddech od telefonicko-organizátorských svízělů přináší první opravdový manažer – chci říct organizační vedoucí, kvůli honoráři vedený také jako vystupující v oboru mluveného slova – Jirka Regentík. Robustní Moravák je nabit čínorodostí a energií, leckdy poněkud nevládnutelnou, ale jeho zásluhou dostává vystupování řád a propagace stylovou vytříbenost. Bylo to zapotřebí, neb předchozí střídání Petra M. a Dušana ve funkci koordinátora narůstajícího počtu administrativních, technických a dalších činností kolem kapely bylo spíše chaotické a ubírající prostor pro jejich hudební tvorbu. Já jsem předtím s díky odmítl nabídku této funkce, neboť s plným pracovním úvazkem, bez domácího telefonu a řidičského průkazu jsem nevykazoval žádný z nezbytných předpokladů.

Oceán potvrzuje kvalitu před mimořádně náročným publikem zářijové Vokalízy (a poloobnažený excitovaný Ivan Magor Jirous se tam intenzivně dožaduje prodloužení jejich vystoupení), zblázní diváky i porotu festivalu Rocková Vysočina v Havlíčkově Brodě a 11. listopadu 1988 překračuje povinnou předváděčkou práh profesionality. O pár měsíců později tak končí strastiplná etapa měsíčních deseti a více koncertů po republice a ranního vstávání do funkcí projektantů či mostních techniků – díky za trpělivost, milí bývalí zaměstnavatelé. Středočeské krajské kulturní středisko získalo do nabídky velmi silné jméno, kapela pak jistotu, že jejich koncerty (dobová cena 3 740 Kčs + doprava max. 6,15 Kčs/km) budou řádně nasmlouvány, zaplacený a hono-

ráře přeposlány dychtivým otcům rodin a jinak potřebným muzikantům.

Je natočena *Dávná zem* jako video pro Triangl (vysíláno 22. 10., nepostoupilo). Jistý mladík P. K. z Týna nad Vltavou se dopouští trestného činu poškození devizového hospodářství tím, že chce hrát ještě lepší muziku na ještě lepší hudební cajky. Zpráva projde hustě tiskem, ovšem vyšetřování této paragrafové zblbllosti našťěstí zůstalo navždy neuzavřeno, mimo jiné za zkušené pomoci táboorského advokáta Míry Procházky. S nástroji a přístroji bylo vůbec dusno, takže se dělaly všelijaké pokusy obelstít úřady a získávat další peníze za amortizaci aparatury. Mukův archiv skrývá darovací listinu, podle které mu pánové H. J. Fischer a V. M. Fischer z Rakouska (jeho nejspíš jen fiktivní příbuzní) postupně „věnovali“ mikrofony Selton, Shure, AKG a Sennheiser, bezdrátový přenosový systém, digitální dozvuk Roland a sadu šňůr, což v září roku 1989 představovalo značnou hodnotu 105.900 Kčs, vytvářející pěkné východisko pro poskytování úplat za jejich užití.

Oceán boduje, kde se dá: Duhová deska, časopis *Melodie*, prodejní žebříčky Supraphonu, ankety Větrník, Zlatý slavík nebo Diskoslavík. Objevuje se stabilní zvukařský tým od táboorského Orionu, protože popojíždění po Československu přestává být školním výletem. V Budějovicích dvojkoncert s Máma Bubo, v Klubparádě *Ráchel* druhá, těsně za Výběrem, živá TV Aréna z Ostravy (*Létám, Jablka*). V prosinci akce Konfrontace, kde se sešli britští Jess, polští One Million Bulgarians a Oceán. Každý odjinud, každý jinak, ale dohromady moc zajímavé. Pro čtvrtý britský televizní program dva klipy a rok končí Vánoce doma v Budějkách.

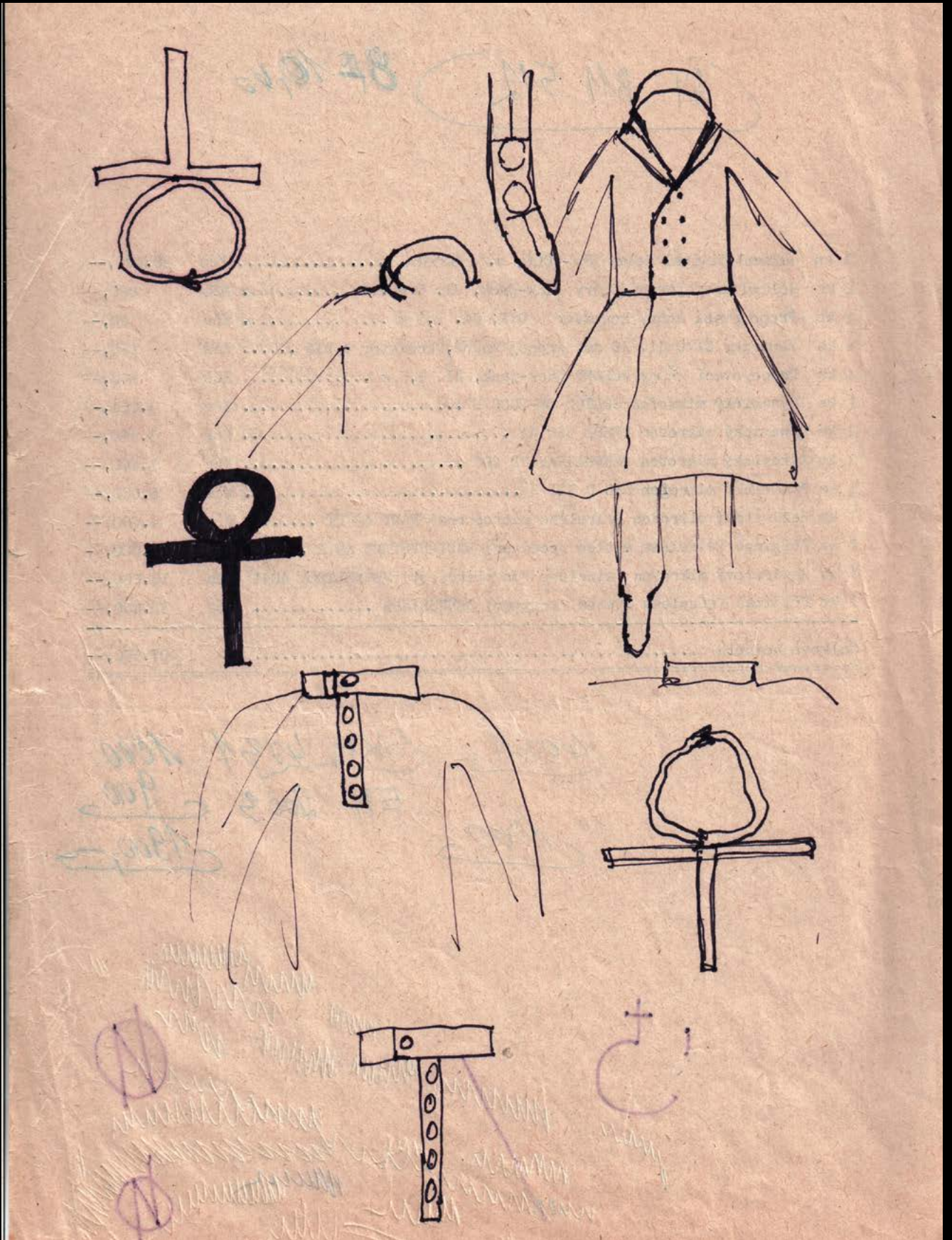

1989

MARNÝ POKUS O ALBUM, LISTOPAD, U.K.

Sláva veliká pokračuje vyhlásováním výsledků všemožných anket za rok 1988, byť paní Bílá z Benešova v dopise řediteli Československé televize soudí, že takové pankáče, jako je Oceán, by televize uvádět rozhodně neměla.

Chystá se druhý singl pro další Rockfest – v březnu vydaný *Lék světu* v Diskožebříčku Supraphonu střídá *Ráchel*, která si tam pobyla průběžně více než rok, aby se v prosinci znovu vrátila. Tentýž měsíc Víťfest vítá experimentální sou-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Oceán, Shalom, Petr Muk (a já)**.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.